

Megtalált húgok

„A *Megtalált húgok* őszinte, vicces, bájos regény...
Magnevettet és könnyekre fakaszt.”
– *Smart Bitches, Trashy Books*

*fine
selection*

JILL SHALVIS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

J I L L S H A L V I S

Megtalált
húgok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Egy író sem ír vákuumban.
Egy falu szükségeltetik hozzá, meg ilyesmi.
És ők az én falum: az Alfa férfi, a legidősebb, a középső,
a legkisebb, a Különleges Kiadás és a Fíú(k).
Köszönöm, hogy megértetek,
és hagyjátok, hogy tegyem a dolgom!
Szeretlek benneteket!*

1. Fejezet

*Úgy járkálok, mintha minden rendben lenne, de mélyen
legbelül, a cipőmben lecsúszott a zoknim.*

– Tilly Adams naplóbejegyzéseiből

Lényegében erről van szó: az élet kemény tud lenni, ha hagyod. Így Quinn Weller elszántan dolgozott azon, hogy ne hagyja. A kávé segítt. Legfeljebb harmincnegyedig boldog percre még trükkösen azt is elérte, hogy Quinn azt gondolja, tűrhető hangulatban van. Azért legfeljebb, mert negyvennyolc percbe telt, hogy a helyi kávézóból Los Angeles csúcsforgalmában eljusson a munkahelyére, és az utolsó tíz perc sosem volt jó.

Aznap reggel is beállt a sorba az adagjáért, és a falon lévő étlapot tanulmányozta, még ha az elmúlt két évben soha nem is tért el a szokásostól.

Egy nő állt be mögé a sorba.

– Ez az arckifejezése most szép – állapította meg.

Carolyn volt, az a nő, akit Quinn talán háromszor látott itt a kávézóban.

– Milyen arckifejezés?

– A mosolya – közölte Carolyn. – Tetszik.

Quinn nem tudta, hogy ez a megjegyzés hízelgő vagy sértő-e, mert ő igenis mindig mosolygott.

Vagy nem?

Rendben, az utóbbi időben talán nem annyit...

– Alig várom a koffeinbombát.

– Az istenek nektárja – helyeselt Carolyn.

Volt valami ebben a kellemes nőben, ami Quinnt egy általános iskolai tanárnőre emlékeztette. Talán a laza kontyba fogott őszes haja, orrán egyfolytában lecsúszó szemüvege vagy kedves, mégis kissé gondterhelt tekintete miatt.

– Ön következik – figyelmeztette Carolyn, és a pult felé mutatott.

Trev, az aprólékos gonddal összekócolt hajú barista, egy Los Angeles tengerpartján lustálkodó semmittevő, feltörekvő színész is volt, de dolgozni kényszerült, hogy kedvelt időtöltését, a szörfözést, finanszírozni tudja. Keze fénysebességgel dolgozott, testének többi része azonban laza és nyugodt maradt.

– Helló, drágám, milyen napod van ma?

– Jó – felelte Quinn. Nem akart dicsekedni, de ma sikerült úgy kikászálódnia az ágyból, hogy csak kétszer nyomta le a szundi gombot. – Hogy ment a meghallgatás?

– Megkaptam a szerepet – ragyogott Trev. – A valaha élt legjobb ál-thaiföldi küldönctűt láthatod most magad előtt. Ez azt jelenti, hogy mellém szegődött a szerencse, úgyhogy mondd, hogy végre eljössz velem egy randira!

Quinn elmosolyodott – na, ugye, hogy igenis szokott mosolyogni! –, és megrázta a fejét.

– Én nem...

Trev azonban közbeszólt, és vele együtt, tökéletes szinkronban folytatta:

– ...randizom veled mostanában – majd megrázta a fejét.

– Nos, valóban nem – jegyezte meg Quinn.

– Ez nem helyes, ha valaki olyan csinos kis csaj, mint te. Túl fiatal vagy ahhoz, hogy beleragadj a taposómalomba. Te is tudod, igaz?

– Nem vagyok beleragadva. – Ő csak... most nem éli annyira az életét, ez minden. – Hé, még el sem mondtam a rendelésem – tette aztán hozzá, amikor észrevette, hogy Trev már készíti a kávéját.

– Megváltozott? – kérdezte Trev. – Valaha is?

Nem, de most valami örültséget akart rendelni, hogy felrázza magát, de persze hogy a szokásosot akarja rendelni, a francba.

Rendben, talán valóban a szokások rabja. De a rutin egyszerűbbé teszi az életet, és amilyen bonyodalmakon ment keresztül, épp az *egyszerűség* volt a kulcsa, hogy minden egyes reggel fel tudjon kelni az ágyból, és egyik lábát a másik elé tegye.

Ez, és persze a hõn vágyott koffein.

– El kellene mennie vele – suttopta Carolyn mögötte. Kedvesen elmosolyodott, amikor Quinn a nyakát nyújtogatva ránézett. – Csak egyszer élünk, nem igaz?

– Nem igaz – ellenkezett Quinn. – Mindennap élünk. Csak egyszer halunk meg.

Carolyn mosolya lassan elhalványult, ahogy megértette.

– Akkor számoljon ezzel, Drágám! Csináljon örültségeket!

Csináljon örültséget, mi? Quinn visszafordult Trevhez.

– Odavagyok az örültségekért – közölte a barista reménykedve.

Quinn nekiveselkedett.

– Akkor egy extra adagot kérek, tejszínhabbal.

Trev pislogott, majd felsóhajtott.

– Nos, még dolgoznunk kell az örültségekrõl vallott elképzelésiden.

Amikor Quinn végül megérkezett az Amuse-Bouche-ba, a trendi, puccos étterembe, ahol dolgozott, konyhafőnök-helyettes társa, Marcel már ott volt.

Marcel feléje nézett, megvetően elfintorodott, aztán elfordult, hogy rákiabáljon Skye-ra, Quinn barátnőjére, akit ő hozott néhány hónapja az étterembe.

Skye pontosan úgy szeletelte a hagymát, ahogy Quinn tanította neki, de Marcelnek szemlátomást nem volt kedvére való. Immár fül-siketítő hangerővel folytatta – angol-német keveréknyelven ordított, amit csak ő értett.

– Hagyd békén, Marcel! – kérte Quinn.

A férfi jéghideg pillantást vetett rá.

– Tessék?

– Én tanítottam neki, hogyan kell szeletelni. Helyesen csinálja.

– Persze. Olyan helyen, ahol hamburgereket forgatnak futószalagon, és azt kérdezik, akarsz-e nagyobb adag krumplit a rendelésedhez – közölte, elhagyva kamu német akcentusát, mint mindig, amikor kijött a sodrából, és megfeledezett róla.

Lényegében tehát erről volt szó. Voltak napok, amikor Quinn meglepődött, miket képes véghezvinni, máskor pedig berakta a kulcsát a hűtőszekrénybe. De értett ehhez a munkához. És igen, tudta, hogy huszonkilenc évesen, bár már ott dübörög a harminc a sarkon túl, fiatal, és nagyon szerencsés, hogy ilyen örülten népszerű helyen konyhafőnök-helyettes pozíciót tölthet be. De keményen megdolgozott azért, hogy ide kerülhessen, rangos szakácsiskolát végzett San Franciscóban, ahol éveket töltött azzal, hogy megégette és csontig vágta az ujjait. De tudta, mit csinál – és a diákhitel őt igazolta.

Furcsamód, Marcel nem volt sokkal idősebb nála – talán a harmincas évei végén járhatott. Ő azonban keservesen jutott el ideig, tizenkét évesen mosogatóval kezdte a nagybátyja éttermében, ugyan nem messze innen, de stílusban és tekintélyben fényévnyi távolságra. Marcel értett a szakmához. Igazság szerint nagyon jó volt, ám régi vágású ember lévén nem tekintette a nőket egyenrangúnak.

Quinn mindent elkövetett, hogy mindez leperegjen róla, és azt mondogatta magában, hogy hisz a karmában. Azt kapjuk, amit adunk. S bár visszafojtott lélegzettel várt, eddig semmi sem állította meg Marcellt.

– Te pedig – mondta most Marcel, és rámutatott – rendeld meg az alapanyagokat a hétre. És ne feledkezz meg a sertéshúsról, mint a múltkor is. És a sajtbeszerződ? Egy trágya, egy nagy rakás szar! Keress másikat!

Quinn a nyelvébe harapott, amint Marcel elfordult, hogy durván rendre utasítson egy másik konyhai segédet, aki épp paprikát vágott kockára. Németül szidalmazta a fiút, mintha így még félelmetesebbnek tűnt volna. Quinn azonban úgy gondolta, inkább csak idiótának. Marcel elrántotta a tálal, hogy igazának érvényt szerezzen, így aztán gondosan keményített, fehér egyenruhájának elejét piros paprikával szórta tele.

Ó, a karma, végre – elegánsan későn érkezett, de jobb későn, mint soha.

– Sajnálom, ami történt – mondta aztán Quinn Skye-nak.

– Nincs miért bocsánatot kérned – felelte Skye. – Ha vannak gu-miabroncsai vagy heregolyói, garantáltan bajt hoz rád.

Nagy igazság...

Vasárnap Quinn a szüleihez autózott villásreggelire. Kötelezően előírt látogatás volt, mivel az előző két hétvégét sikerült kihagynia a túlórázás miatt.

Erősen remélte, hogy nem meglepetés születésnap-i összejövetelben lesz része. A születésnapja még hetekkel később volt esedékes, de anyja nagyon rosszul tudott titkot tartani, és már jó néhányszor kicsúszott a száján egy szülinapi parti eshetősége. Quinn nem szeretete a születésnapokat.

És a meglepetéseket sem.

Leparkolt a kétemeletes Tudor-stílusú ház előtt, ami gyermekkorának az otthona volt, és érezte, hogy elszorul a szíve. Ezen a felhajtón tanult meg biciklizni, szorosan a húga mellett tekerve, aki sokkal ügyesebb volt nála. Olyannyira, hogy Quinn gyakrabban ült Beth biciklijének vázán, mint a saját kerékpárján. A felhajtót szegélyező virággyásokból meg virágokat lopkodtak. Évekkel később, már tizenévesekként, jó néhányszor kiszöktek egy második emeleti ablakon, lemásztak a tölgyfán, hogy elmenjenek a tiltott partikra – és csak akkor kapták el őket, amikor Quinn az egyik évben elesett, és eltörte a karját.

Beth hetekig nem beszélt vele.

Valamikor e ház Quinn mindene volt. De ahogy most megérkezett, csak kongó ürességet érzett. Hidegséget. És mélyen legbelül attól félt, hogy már semmi sem fogja felmelegíteni újra.

Majd könnyebb lesz.

Az idő a barátod.

Örökre a szívedben marad.

Quinn az előző két évben az összes jó szándékú részvétnyilvánítást végighallgatta, de mindegyik hazugságnak bizonyult.

Mert nem lett könnyebb. Az idő nem lett a barátja. És bármennyire is próbált megkapaszkodni a Beth-ről őrzött emlékekben,

lassan elhalványultak benne. Már nem tudta teljesen felidézni húga lágy, dallamos nevetésének hangját, és ez elkeserítette.

A legjobb, amit tehetett, hogy lerázta magáról a rosszkedvet, kicsusszant az autóból, és mosolyt erőltetett az arcára. Az embernek néha színlelni kell, hogy végig tudja csinálni a napot.

Valójában többször, mint néha.

Április végén Dél-Kaliforniában meleg vagy legalábbis az átlagnál melegebb az idő, de ma enyhének számító huszonzét fok volt, és anyja virágai teljes pompájukban tündököltek. Quinn elhajolt egy csökönyös méh elől – allergiás volt rájuk –, majd megfordulva egy csillogó BMW-t vett észre a felhajtón. Ahogy beállt mellé, megkönnyebbült, hogy nem kell egyedül bemennie a házba.

Brock Holbrook szállt ki az autójából meglehetősen kiöltözve. Quinn nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon, miközben a szemét forgatta.

– Talpnyaló – közölte aztán, s rámutatott a férfi öltönyére és nyakendőjére.

Brock vigyorgott.

– Csak megvan a magamhoz való eszem, ez minden.

Brock Holbrook Quinn apjának gazdasági cégénél dolgozott, és senki sem tagadhatta, hogy tudja, hogyan kell meggyőzni az embereket. Jóképű volt, karizmatikus, és amikor elismerően Quinnre pillantott, a lány egész testét remegő várakozás töltötte el. Legalábbis régen így volt.

De mostanában már nem érzett várakozást semmi iránt. Sóhajtott, Brock pedig biccentett feléje és a tekintete is szelídebb lett, megértése jeléül.

Brock tudta. Ott volt, amikor Quinn értesült Beth balesetéről. De a megértése nem segített.

Újra szeretne volna *érezni*, a francba. Az izgalomtól dübörgő vért az ereiben. A boldog reszketést a gyomrában...

Kinyílt a bejárati ajtó, és Quinn odanézett. Brock szülei álltak az ajtóban az ő szüleivel, s mind a négyen mosolyogva készültek üdvözölni a fészekbe visszatérő fiókákat, ahol aztán az életük minden apró részlete miatt csipkelődnek majd velük.

Quinn szeretne a szüleit, és ők is szerették őt, de a villásreggeli nagyjából annyira ígérkezett kellemesnek, mint egy nőgyógyászati vizsgálat a déli 405-ös autópályán, csúcsforgalomban.

Brock megfogta Quinn kezét, magához húzta a lányt, és mosolygott, miközben megcsókolta. Nem volt ezzel semmi baj. Brock jól nézett ki, és ezt tudta is. Jól is csókolt, és ezt is tudta.

Két éve voltak együtt, és két éve Quinn még érezte a szexuális várákozás vagy vágyakozás izgalmát, ami immár elmúlt. A csók mégis kellemes volt, és normális körülmények között megpróbálta volna élvezni is – kivéve, hogy Brock csak a látszat kedvéért tette. Így hát megharapta a férfi alsó ajkát.

Keményen.

Brock nevetett, és visszahúzódott.

– Harcias – mormolta. – Tetszik.

– Nem fogok veled lefeküdni.

– Pedig kellene.

– Könyörgöm, áruld el, miért!

– Már olyan régóta... – Játékosan meghúzta a haját. – Aggódok, a depresszió miatt.

Ez épp elég kényelmetlenül közel volt az igazsághoz, hogy védekezésbe lendüljön.

– Nem vagyok depressziós.

– Nem te – magyarázta Brock. – A vaginád.

Quinn felhorkant.

– Pofa be! – vágott vissza.

– Csak tartsd szem előtt!

Brock újra megfogta a lány kezét, és úgy tartotta, mintha csak egy megszökni készülő csirkét terelne vissza az útra.

– Sokkal keményebben kellett volna beléd harapnom – suttogta Quinn, miközben rámosolygott a szüleinek.

– Morcos kedvedben vagy ma, jól látom?

– *Bosszús* kedvemben – helyesbített Quinn.

– Ó! Azt hiszem, az öregedés teszi ezt az emberrel.

Brock kilenc hónappal volt fiatalabb a lánynál, és szinte egész életük során, vagyis azóta, hogy még az óvodában Brock megütött egy fiút, mert meglökte Quinnt, önelégülten hangoztatta a korkülönbségüket. Quinn finoman oldalba lökte a csípőjével, Brock pedig elvesztette az egyensúlyát. Ám egyszerűen csak magával rántotta a lányt, ahogy mindkét karját köré fonta, ezért úgy tűnt, mintha *épp ő* mentette volna meg Quinnt az eleséstől. Arca egészen közel került a lányéhoz, és rákacsintott.

Quinn hirtelen ráébredt, hogy ez most egyáltalán nem róla szól, hanem Brockról. A szülei bizonyára már sürgetik az unokák miatt. És Quinn most megértette, nagyon is megértette. Igazság szerint mindenki azt várta, hogy összeházasodjanak. Brock volt a barátja az általános és a középiskolában, majd együtt mentek egyetemre. Elsőéves korukban aztán örülten drámai és traumatikus módon szakítottak, annak következményeként, hogy Brock képtelen volt a monogámiára.

Ó, Brock szerette őt, efelől nem volt kétsége. De mindenki más is, aki csak rákacsintott vagy rámosolygott.

Néhány évig eltartott ugyan, de végül mégis visszataláltak egymáshoz. Brock felnőtt, ahogy ő is. A legjobb barátok lettek – időnként

barátok extrákkal –, máskor pedig halálos ellenségek. De Beth halála után megszakadt a testi kapcsolatuk... mert Quinn így döntött.

Végül aztán kemény vitát folytattak a különböző igényeikről, és ennek következtében szerelmesekből barátokká váltak. Quinn tudta, hogy Brock rögvest visszatérne hozzá, ha ő a legcsekélyebb érdeklődést is mutatná iránta.

De nem érzett érdeklődést, és attól kezdett félni, hogy talán soha nem is fogja ezt – vagy bármi mást – újra érezni.

– Csak még jobban megnehezíted mindkettőnk dolgát – mondta Brocknak csendesen, ahogy az anyahajó felé tartottak.

– Ha azt hiszik, hogy dolgozunk az ügyön, akkor békén hagynak.

Quinn kénytelen volt engedni a vitás pontban, mivel a tornáchoz értek, ahol elborították őket az ölelések.

– Még mindig nem szoktam hozzá – mormolta az anyja, és egy percig még a karjában tartotta Quinnt. – Nincs ez így rendjén, hogy te mindig nélküle vagy itt...

Quinn jól tudta, hogy nem bántó szándékkal mondja. Az anyja a légynek sem ártott, de ahogy mindig, ő most is egy Texas méretű gombócot érzett a torkában.

– Tudom, anya.

– Nagyon hiányzik. Annyira erős vagy, Quinn, hogy így tovább tudtál lépni.

Hogy ő? Hogy továbblépett? Vagy csak a vizet tapossa, egy helyben, miközben sikerül a fejét a felszín felett tartania? Magába temette fájdalmát, mert csak így tudta elviselni azt a mindent elborító szomorúságot, amely e pillanatban is nagy, kövér elefántként nehezedett a mellkasára. Többnyire elzárva tartotta szíve sötét zugában. Még falat is épített köré, aprólékos gondnal felrakott téglákból, hogy megtartsa azokat az érzéseket, melyek csaknem maguk alá temették.

De emlékeztette magát, hogy szerencsés. Van munkája, amit szeret, vannak gondoskodó szülei, meg egy legjobb barátja, aki ott volt tartalékban férjnek is, ha valaha szükség lenne rá. És igen, hamarosan harminc lesz, és egy meglepetésparti még kilátásban van, függetlenül attól, hogy ő maga nem akarja. S bár szeretett volna úgy tenni, mintha ebből semmi nem valósulna meg, nem izgatta fel. Összevetve azzal, hogy mikén ment keresztül, semmi nem is tudta volna.

Egy bő hét múlva Quinn épp sorban állt a szokásos munka előtti lattéjéért, amikor érezte, hogy valaki figyeli. Megfordult, és egy korabeli fickót pillantott meg, aki kócos fekete hajával és fekete keretes szemüvegével leginkább Harry Potter felnőtt változatához hasonlított.

Olyan intenzíven bámulta, hogy Quinn pislogni kezdett, aztán a nyakát nyújtogatva óvatosan a háta mögé lesett. Senki nem volt ott, ami azt jelenti, hogy a fickó őt nézte. Elfordult, és mindent megtett, hogy figyelmen kívül hagyja, s inkább az előtte álló két nő beszélgetését hallgatta.

– Ötven fölött az orgazmus nehéz ügy – mondta épp az egyik. – Senki nem mondja az embernek, pedig így van.

A barátnője határozottan bólogatott, egyetértése jeléül.

– Tudom. Olyan, mintha egy dörzspapír lenne ott lent a vaginámban. Egy egész tubus zselé meg egy üveg gin kell hozzá.

Az első nő felhorkant.

– Ne is folytasd! Alan fél óráig képes keresni egy golflabdát, de tíz percet sem tud szólni arra, hogy megtalálja a G-pontomat.

Quinn bizonyára valamilyen hangot hallathatott, mert mindketten bocsánatkérő nevetéssel fordultak felé.

– Sajnálom – mondta Száraz Vagina. – Ez csak egyike annak a nagyon-nagyon sok dolognak, ami vár rád a hóhullámok mellett.

– Ne felejtsetd el a gyilkolási kényszert! – tette hozzá a másik nő. – És mi most az előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölésről beszélünk.

Hurrá! Nagyszerűen hangzik.

– Bocsásson meg! – mondta ekkor a férfi Quinn mögött, és megérintette a vállát. Harry Potter volt, a lesvadász. – Beszélnem kell önnel.

– Sajnálom. Nem érdekel.

– Várj, édesem. Nem kell elhamarkodott döntést hozni – figyelmeztette az egyik újdonsült barátnője. – Mi van, ha van munkája, és nincs múltja?

– Lehetetlen – vélekedett Száraz Vagina. – Ez úgy hangzik, mint ha találnánk egy álomférfit.

– Ön álomférfi? – tudakolta az első nő.

Harry Potter nem kevés kétségbeeséssel nézett Quinre.

– Beszélhetnék önnel... négyszemközt?

– Ne négyszemközt! – jegyezte meg az első nő. – Olyan veszélyes idegen dolognak tűnik. Itt elmondhatja az udvarlós varázsszövegét, vagy még jobb, ha online csinálja, mint a világ többi része.

A fickó egy pillanatra sem vette le a szemét Quinről.

– Ön Quinn Weller, nemde?

Várjunk csak egy percig. *Honnan tudja a nevét?*

– Rendben – engedett Quinn. – Kezdje ön!

– A nevem Cliff Porter – mutatkozott be a férfi. – Ügyvéd vagyok, és beszélünk kell. Négyszemközt.

Quinn csak bámult rá, és próbált rájönni, miért keresi egy ügyvéd.

– Porter vagy Potter? – tudakolta Száraz Vagina. – Mert a Potternek több értelme lenne.

A fickó sértődöttnek tűnt.

– Sokszor kérdezték már, de Porter.

– Honnan tudja a nevem? – érdeklődött aztán Quinn.

– Nézze, tudnánk... – Egy kis asztal felé mutatott a sortól távolabb.

A kíváncsiság és az egészséges túlélési ösztön között ingadozva Quinn tétovázott.

– El fogok késni a munkából.

– Csak egy percet kérek.

Quinn vonakodva kilépett a sorból, és az asztal felé indult.

– Kap egy percet.

Cliff mély levegőt vett.

– Mint mondtam, ügyvéd vagyok. Egy közös ismerősön keresztül találtam meg.

– Ki az?

– Egy percen belül elmondom azt is. Az illető hölgy tudatta velem, hogy reggelente itt találom, és ne ijesszem meg azzal, hogy a lakóhelyén keresem fel. Wildstone-ból, egy körülbelül háromszáz kilométerre északra fekvő kisvárosból jöttem. Azért vagyok itt, hogy egy örökségről értesítsem. Fontos beszélünk róla, mert...

– Még soha nem hallottam Wildstone-ról – vágott közbe Quinn. – Természetesen nem ismerek ott senkit.

Az ügyvéd úgy bólintott, mintha tudná.

– Egy kis parti település a miénk, egy medencében fekszik a Csendes-óceán partja és a borvidék között. Talán le kellene ülnie – vélekedett csendesen, és Quinn-nek el kellett ismernie: rendkívül kedvesen is. – Mert az ügy többi része meglepő lesz.

– Nem szeretem a meglepetéseket – közölte Quinn –, és már csak harminc másodperce maradt.

A férfi arcáról lerítt, nem örül, hogy nyilvánosság előtt kell belemennie a részletekbe, de mivel idegen volt, és talán rögeszmés is, pocskékul alakult a helyzet. Az ügyvéd mély levegőt vett.

– Az a személy, aki önre hagyta az örökséget, a szülőanyja volt.

Quinn csak bámult rá, majd lassan lerogyott az imént felkínált székre, anélkül, hogy odanézett volna, és hálát érzett, hogy a háta mögött volt.

– Téved – sikerült végül kinyögnie, és megrázta a fejét. – Nem fogadtak örökbe.

Cliff halványan rámosolygott.

– Igazán sajnálom, hogy nekem kell közölnöm önnel, de így történt.

– Vannak szüleim – fakadt ki Quinn. – Lucinda és James Weller.

– Önt kétnapos korában örökbe fogadták.

A hallottak sokként érték, és egész belsejében visszhangzottak.

– Nem – suttogetta. A szíve hirtelen hevesen vert, a tenyere nyirkos lett, és megrázta a fejét. – Elmondták volna. Ez teljességgel kizárt...

– Újra csak nagyon sajnálom – felelte Cliff halkán. – De ez az igazság. Carolyn Adamstól fogadták örökbe. – Egy képet húzott elő a táskájából, és a lány elé csúsztatta.

És Quinn szívverése elállt egy pillanatra. Carolyn ugyanis épp az a nő volt, akivel a kávézóban találkozott.

2. Fejezet

Anyám mindig azt mondogatta, hogy közvetlenül a halála előtt meg akar enni egy rakás popcorn, hogy még érdekesebbé tegye a hamvasztását. Csakugyan meg is tette volna, ha időben megkapta volna a figyelmeztetést, hogy az ő számát húzták.

– Tilly Adams naplóbejegyzéseiből

Quinn a kávézó előtt ült a járda szélén, és kábultan nézte a Lexusát – azt az autót, amit a szüleitől kapott tavaly, bár ő valami olcsóbbat akart.

A szüleitől. Akik talán nem is az igazi szülei...

– Tessék – mondta Cliff, és egy pohár hideg vizet nyomott a kezébe, ahogy leült mellé. – Igya meg!

A lány reszkető kezei közé fogta a poharat, aztán felhajtotta a vizet, félig-meddig azt kívánva, bárcsak vodka lenne.

– Téved – ismételte aztán. – Carolyn csak egy nő volt, akivel itt találkoztam. Mindössze néhányszor beszélünk.

– Háromszor. – Cliff együttérzően pillantott rá. – Beszámolt nekem a látogatásairól. Mindig idejött, és nem az ön lakására vagy munkahelyére, mert itt emberek között voltak, és úgy érezte, itt

jobban tud közeledni önhöz. Amikor csak tudott, eljött, hogy meglesse, s mindez egy olyan nő kétségbeesett érdeklődéséből fakadt, akit megbánás kísértett.

Quinn megrázta a fejét, és képtelen volt összeszedni a gondolatait.

– Nem értem.

– Tudta, hogy meg vannak számlálva a napjai – magyarázta Cliff.

– Minden vágya az volt, hogy ő mondhassa el önnek, de kifutott az időből. És ami utána maradt, azért fontos, mert...

– Várjon! – Quinn lehunyta a szemét, és most értette meg, hogy mit mondott neki.

Carolyn meghalt.

Cliff kivette a poharat a kezéből, mielőtt elejtette volna.

– A temetés néhány nappal ezelőtt volt – folytatta halkán. – Valóban beszélünk kell, Quinn. Wildstone-ban. Vannak olyan dolgok, amelyekről nem tud, de tudnia kell.

Quinn olyan hangot hallatott, ami örömtelen nevetés, vagy akár elfojtott zokogás is lehetett, de egyikben sem volt biztos. Megrázta a fejét, talán századszor is az elmúlt néhány perc során, de agyában a kuszaság továbbra sem oszlott szét.

Nem lehet igaz, egy szó sem lehet igaz belőle. Harry Potter itt csak egy lesvadász, a jobbik fajtából. Vagy talán szélhámos. Nem szívesen gondolt arra, hogy az a kellemes nő, akit ismert, egyfajta csalás részese lenne, de egyszerűen nem tudta elfogadni, hogy a szülei ne mondták volna el neki, hogy örökbe fogadták.

– Ebben nem akarok részt venni.

Felállt, és hirtelen megszédült.

Cliff is felegyenesedett, és megfogta Quinn karját, hogy segítsen neki visszanyerni az egyensúlyát, s ahogy ránézett, szeméből kedveség és aggodalom sugárzott.

– Fogadja el a varázspálcámat!

Quinn tekintete rászegeződött, s azt várta, hogy egy villámszerű heget lát majd a homlokán.

– Hogy mit?

– A névjegykártyámat – mondta Cliff, és szemöldökét gondterhelten ráncolta össze. – Fogadja el a névjegykártyámat. Gondolja végig, és hívjon holnap, hogy beszéljünk az örökségről. Valóban beszélünk kell róla, Quinn. – Szünetet tartott. – Minden rendben lesz önnel?

– Igen. Persze – mondta a lány, aztán robotpilóta üzemmódban elhajtott a munkahelyére, ahol nekilátott, hogy kilöttyintse az ételleket, ne a megfelelő fogást tegye a tányérra, vagy olyan ostoba hibát kövessen el, hogy mogyoróhagymát használ vöröshagyma helyett...

– Mi a fene ütött beléd? – kérdezte Marcel. – Tűnés a konyhából, amíg újra értelmesen nem tudsz gondolkodni!

Ez egyszer igaza volt. Nem tudott értelmesen gondolkodni.

Önt kétnapos korában örökbe fogadták...

– Egyáltalán hallasz engem? – kiabálta felfelé Marcel. Felfelé, mert alig százhatvan centi volt, Quinn pedig százhetven, ami általában nagy örömet szerzett a lánynak.

– *Du Flittchen* – dörmögte Marcel megvetően a bajusza alatt, és az egész személyzet ledermedt a konyhában, akár a szarvas a reflektorfényben.

Te lotyó.

Quinn letette a kést, így nem kísértette, hogy keresztülszúrja a férfin, ahogy feléje fordult.

– *Schiebe ex* – sziszegte, ami annyit tesz, hogy „Dugd fel a seggedbe”. Ez volt a legjobb, amit mondhatott, legalábbis németül. Elsétált mellette, és kiment a konyhából.

– Hová mész? – ordított utána Marcel. – Nem távozhatasz csak úgy!

Dehogynem, épp a távozás volt, amit Quinn tett.

Skye pedig követte.

– Quinn! Minden rendben? Mi folyik itt?

– Vissza kell menned, mielőtt még te is az örületbe kergeted – figyelmeztette Quinn.

Skye vállat vont.

– Örültnek született. Mondj el mindent!

Quinn elmesélte, hogy mi történt a kávézóban, és Skye csak bámult rá.

– Azta... ne mondd... a francba...

– Mennem kell. Beszélni akarok a szüleimmel – magyarázta Quinn.

– Igen, persze.

Hallották, hogy bent Marcel Skye nevét kiabálja, így a lány megszorította Quinn kezét.

– Hívj!

Quinn megígérte, és gyorsan megölelte. Aztán az autója felé indult, s közben előhúzta a mobiltelefonját, hogy felhívja a főnökét, Wade séfet.

Wade séf sosem fecsérelte a szavakat.

– Mondd! – szólt bele a telefonba.

– Hamarabb kell elmennem a munkából – kezdte Quinn. – Sajnálom, hogy ilyen hirtelen értesítem, de... vészhelyzet van. Marcel itt marad. Kézben tartja a dolgokat. – Lévén egy zsarnokoskodó seggfej, de ez más lapra tartozik.

– Mi a baj? – kérdezte a séf, s hangját meglágyította az aggodalom, ugyanis Quinn szüleinek régi barátja volt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Semmi olyan, amit ne tudnék kezelni – bizonygatta a lány, és remélte, hogy így is van. Letette a telefont, és egyenesen a szülei házához hajtott.

Az anyja és az apja épp a nappaliban tartózkodtak, a begyújtott gázkandalló előtt üldögéltek az italukkal. Igen, Los Angelesben, délután három órakor, áprilisban, ami azt jelenti, hogy a légkondicionáló teljes erővel ment, de az anyja szerette az alkoholt megfelelő hangulatban fogyasztani.

– Drágám! – mondta most neki, ahogy mosolyogva felállt, hogy üdvözölje. – Micsoda kellemes meglepetés. Hol van Brock?

– Egyedül vagyok. – Quinn nem bajlódott azzal, hogy – sokad-szor – elmagyarázza, közel sem tölt annyi időt Brockkal, mint ahogy azt láthatóan a szülei remélik. – Ma találkoztam valakivel.

Anyja megdöbbsent.

– És nem Brockkal? De mit fognak gondolni az emberek?

– Anya... – Quinn a szemgödrébe nyomta az ujjhegyeit, hogy megállítsa a szemhéjremegését. – Egyfolytában mondogatom neked, hogy Brock és én már nem vagyunk úgy együtt.

– Úgy érted, *most* nem – helyesbített az anyja. – Ugye?

Ehhez a fajta beszélgetéshez Quinn-nek most nem volt ereje.

– Egy ember, akivel ma találkoztam, érdekes történetet mesélt el nekem. – Elcsuklott a hangja. – Azt mondta, hogy örökbe fogadtatok.

Szülei arcáról a döbbenet és a bűntudat sugárzott egyszerre, és Quinnt ridegen arcul csapta a valóság.

– Ó, istenem! – Odabotorkált a szemközti kanapéhoz, lerogyott, majd rájuk meredt. – Ó, istenem, ez nem kitalált történet! Ez valóság!

Aztán a kínosan zakatoló csöndben felállt, és a konyha felé vette az irányt. Sürgősen alkoholra vagy cukorra volt szüksége. Hála a